

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska (spr.)
Sędziowie:	SO Agnieszka Karłowicz SR (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	sekr. sąd. Kinga Ambroziak vel Mrozowicz

przy udziale prokuratora Łukasza Bańkowskiego

po rozpoznaniu w dniach 22 lutego 2024 r., 13 maja 2024 r., 6 czerwca 2024 r. i 12 czerwca 2024 r.

sprawy **A. S. (1) i M. S. (1)**

oskarżonych z art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonego A. S. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 7 sierpnia 2023 r. sygn. akt II K 12/23

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt I eliminuje rozstrzygnięcie o karze wymierzonej oskarżonemu M. S. (1) za czyn z pkt I aktu oskarżenia i na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 kk w zw. z art. 57 § 1 i 2 kk wymierza mu za przypisany mu czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych; okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie wskazany w pkt I zaskarżonego wyroku, zdanie drugie zalicza oskarżonemu na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności;
- rozwiązuje orzeczenie o łącznej karze pozbawienia wolności wymierzonej A. S. (1);
- w ramach czynu zarzuconego A. S. (1) w pkt II aktu oskarżenia, przypisanego mu w pkt II wyroku, z opisu czynu eliminuje ustalenie, iż przedmiotem czynu była znaczna ilość środka odurzającego i czyn ten kwalifikuje z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i skazuje go za ten czyn na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;
- w ramach czynu zarzuconego A. S. (1) w pkt III aktu oskarżenia, przypisanego mu w pkt II wyroku, z opisu czynu eliminuje ustalenie, iż uprawa mogła dostarczyć znacznej ilości suszu konopi innych niż włókniste i czyn ten

kwalifikuje z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i skazuje go za ten czyn na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

5. za czyn z pkt IV aktu oskarżenia, przypisany A. S. (1) w pkt II wyroku w miejsce kary pozbawienia wolności wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych;

6. na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 86 § 1 kk łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierza oskarżonemu A. S. (1) łączną karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. T. kwotę 2 041,20 (w tym 697,20 złotych podatek VAT) złotych za obronę z urzędu wykonywaną w imieniu oskarżonego M. S. (1) w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłatę za obie instancje - od M. S. (1) w kwocie 980 złotych, zaś od A. S. (1) w kwocie 1400 złotych oraz obciąża ich wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie po 10 złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 886/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 7 sierpnia 2023 r. w sprawie II K 12/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>Apelacja obrońcy A. S. (1) – adw. P. W. (k. 624-627v)</u></p> <p><u>obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu:</u></p> <p>art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez błędne zastosowanie w sytuacji, w której:</p> <p>a) z ustaleń Sądu, ani ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżony przekazywał odpłatnie, bądź nieodpłatnie osobie niebędącej konsumentem w celu dokonania przez nią dalszej odsprzedaży substancję psychotropową z grupy II-P w postaci 4-CMC, a tym samym, aby swoim zachowaniem wyczerpał znamię „uczestniczenia w obrocie”</p> <p>b) Sąd przyjął, że znamieniem czynu, którego w ocenie Sądu, popełnienia miał dopuścić się oskarżony A. S. (1) miał być zamiar dalszego zbycia narkotyków - substancji psychotropowej z grupy II-P w postaci 4-CMC konsumentom, podczas gdy nie jest to znamię czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a raczej czynu z art. 58 ust. 1, bądź 59 ust. 1, przy czym Sąd nie ustalił żadnej osoby, która miałby nabyć ww. narkotyk od oskarżonego - czy to będącej konsumentem, czy też nim niebędącej;</p> <p><u>obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku:</u></p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

- art. 4 KPK poprzez zaniechanie przeprowadzenia czynności, zmierzających do zweryfikowania wersji zdarzeń prezentowanej przez A. S. (1) i w szczególności:

a) zaniechanie przeprowadzenia konfrontacji oskarżonych,

b) nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego ds. uzależnień, celem ustalenia czy oskarżeni są osobami uzależnionymi od substancji psychotropowej z grupy II-P w postaci 4-CMC,

c) zaniechanie dokonania oględzin telefonu M. S. (1) celem zweryfikowania, czy oskarżony kontaktował się z osobami trzecimi, mającymi związek z narkotykami, w tym w szczególności celem odsprzedaży narkotyków w postaci substancji psychotropowej z grupy II-P w postaci 4-CMC, a w przypadku ujawnienia takich osób, przesłuchania ich w charakterze świadków;

co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na wskazaniu, że wyjaśnienia M. S. (1) są dla Sądu przekonujące i pozwalają Sądowi na ustalenie zakresu działalności każdego z oskarżonych i przyjęcie, że M. S. (1) był wielokrotnie karany, lecz nie za przestępstwa związane z obrotem nielegalnymi substancjami, w sytuacji w której Sąd nie podjął żadnych czynności zmierzających do ustalenia zakresu działalności M. S. (1), skupiając wszystkie czynności procesowe wokół A. S. (1) oraz pomijając konieczność zweryfikowania, czy oskarżeni są osobami uzależnionymi, a jeżeli tak, od jakich substancji, a zwłaszcza, czy któryś z nich jest uzależniony od

substancji psychotropowej z grupy II-P w postaci 4-CMC;

- art. 7 KPK poprzez dowolne, a nie swobodne dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego M. S. (1), które w sposób oczywisty kłóć się z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, bowiem:

a) jak wyjaśnił oskarżony M. S. (1) (k. 336): „Jeżeli chodzi o te narkotyki rozsypane na blacie, to nie wiem nawet, że tam były” „(...) wydaje mi się, że te zatrzymane narkotyki A. S. (1) sam wkładał w konkretne miejsca mojego domu, a ja wiedziałem, gdzie one się znajdują”, która to wypowiedź jest w istocie wewnętrznie sprzeczna, bowiem oskarżony nie potrafił wskazać mechanizmu ukrycia narkotyków i posługiwał się sformułowaniem „wydaje mi się”, podczas gdy w swoich wyjaśnieniach wskazywał jedynie na kilka sytuacji, kiedy rzekomo A. S. (1) miał pozostawić u niego w domu narkotyki, stąd oskarżony powinien wiedzieć, kto konkretnie chował narkotyki, a nie posługiwać się zwrotem „wydaje mi się”, jak też nie wskazał, skąd konkretnie ma wiedzę, gdzie zostały ukryte, tym bardziej, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań funkcjonariuszy wskazuje, że oskarżony S. nie miał żadnych wątpliwości, gdzie znajdują się narkotyki i znalazł je sprawnie,

b) oskarżony M. S. (1), któremu „wydawało się”, że narkotyki chował A. S. (1), doskonale znał lokalizację każdej z ukrytych porcji, jak też przez dobę od zatrzymania A. S. (1) pod jego domem (tj. domem M. S. (1)), nie zauważył rozsypanych na blacie

w swoim mieszkaniu narkotyków, w sytuacji w której musiał wiedzieć o zatrzymaniu, bowiem funkcjonariusze bezpośrednio po nim dzwonili do domu oskarżonego i nie są wiarygodne jego twierdzenia, jakoby miał nie słyszeć odgłosu dzwonka, tym bardziej, iż takim wyjaśnieniom przeczą zeznania K. B. (protokół przesłuchania z dnia 14 marca 2023 r.): „ (...)My byliśmy w domu z M., a A. był na zewnątrz. Dość szybko zorientowaliśmy się, że policja przyjechała. My siedzieliśmy w salonie i było widać, że A. został zatrzymany przez policję przy samochodzie (...)”

c) W domu oskarżonego A. S. (1) nie znaleziono żadnych tzw. „twardych” narkotyków, a jedynie marihuanę, do której posiadania i uprawy oskarżony się przyznał, zaś substancję wskazaną w akcie oskarżenia odnaleziono w miejscu zamieszkania M. S. (1), który jest osobą dalece zdemoralizowaną, wielokrotnie karaną - w tym za najcięższe przestępstwa, w którego środowisku znajdują się osoby mające do czynienia z narkotykami, co potwierdził świadek

M. B. (protokół przesłuchania z dnia 14 marca 2023 r.)” „(...) u pana M. zazwyczaj różne osoby przebywały na jego posesji i w domu w przeszłości i część z tych osób przebywających na ul. (...) miała problemy narkotykowe”) - które to znajomości przemówiły na niekorzyść oskarżonego A. S. (1), zaś w żaden sposób nie wpłynęły na ocenę sylwetki M. S. (1), w którego oczywistym interesie leżało pomówienie A. S. (1);

a) wskazane przez oskarżonego M. S. (1) profity z tytułu jego działalności, która miała polegać na rzekomym przechowywaniu narkotyków dla

A. S. (1), w żaden sposób nie korespondują z ryzykiem, które musiałby ponosić przechowując takie ilości, jak i rodzaj narkotyków, w szczególności wobec faktu, że karta karna tego oskarżonego jest bogata i figurują na niej najcięższe przestępstwa;

b) zeznania świadka M. B. złożone na rozprawie dnia 14 marca 2023 r. wskazują, że z informacji operacyjnych posiadanych przez Policję wynikało, że :”trzecia sytuacja, to już z panem M. S. (1), jak otrzymaliśmy informację, że w miejscu zamieszkania może posiadać mefedron, (...) z tego co pamiętam to informacja była taka, że mieszkaniec posesji z ul. (...) może posiadać środki odurzające (...) te środki na blacie, to były w takim miejscu, że były raczej widoczne dla wszystkich, którzy weszli do pomieszczenia” , co nie jest jednoznaczne z tym, że Policja posiadała wiedzę operacyjną, potwierdzającą, że to A. S. (1) ma magazynować narkotyki w domu M. S. (1), a którą to okoliczność Sąd ustalił na podstawie tych właśnie dowodów, jako niewątpliwą, jak też funkcjonariusze wskazywali na wiedzę operacyjną odnośnie posiadania przez A. S. (1) narkotyków w postaci marihuany, a nie innych narkotyków - w tym mefedronu, która to jako jedyny narkotyk została znaleziona przy oskarżonym A. S. (1) oraz w jego miejscu zamieszkania;

c) fakt zatrzymania w Niemczech oskarżonego A. S. (1) rok przed zdarzeniami objętymi aktem oskarżenia oraz jego ukarania za wwiezienie środków odurzających był okolicznością powszechnie znaną z uwagi na wielkość miejscowości, w której zamieszkuje

oskarżeni, a tym bardziej fakt ten był znany oskarżonemu M. S. (1), który wiedział także, że A. S. (1) został zatrzymany, i który to posiadana przez siebie wiedzę wykorzystał przeciwko A. S. (1), pomawiając go o czyny, których w rzeczywistości sam się dopuścił;

- co skutkowało całkowitym zdyskredytowaniem wyjaśnień A. S. (1), dostrzeżeniem przez Sąd elementów przemawiających jedynie na jego niekorzyść, przy jednoczesnym umniejszeniu roli w zdarzeniu M. S. (1), który całość odpowiedzialności przerzucił na A. S. (1), w sytuacji, w której wobec dokonywania przez funkcjonariuszy przeszukania w jego domu, miał świadomość, że z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, zakazane substancje zostaną przez niego odnalezione (choćby narkotyki rozsypane na blacie), stąd też oskarżony M. S. (1) nie miał nic do stracenia ujawniając miejsce ich ukrycia oraz pomawiając A. S. (1), jak również uznaniem przez Sąd, że tego typu postawa oskarżonego M. S. (1) zasługuje na aprobatę, uzasadnia zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa instytucji art. 37 b KK i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w wymiarze zaledwie 6 miesięcy - która to kara została w rzeczywistości odbyta przez niego w trakcie tymczasowego aresztowania, podczas gdy A. S. (1) został za ten czyn skazany na karę jednostkową 2 lat pozbawienia wolności;

- art. 7 KPK poprzez dowolne, a nie swobodne dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego A. S. (1), które były konsekwentne i logiczne,

w tym w szczególności w zakresie zarzucanych mu czynów, a dotyczących udziału w obrocie oraz wskazania, że mefedron ujawniony w miejscu zamieszkania M. S. (1) nie należał do niego, lecz M. S. (1) i korespondowały z zeznaniami innych świadków w tym:

a) N. R. (m. in. protokół przesłuchania na rozprawie dnia 14 marca 2023 r., oraz protokół przesłuchania k. 195), w których świadek wskazała: „M. S. (1), z tego, co wywnioskowałam na komendzie nie przyznał się do ujawnionych u niego substancji, natomiast w rozmowie z nami potwierdził, że należały do niego (...). M. spory czas temu pokazywał proszek na mrówki mówiąc, że miesza go z substancjami narkotycznymi i być może z solą, skoro stała tam obok”, „podczas wcześniejszych wizyt u S. jeden raz widziałam grudkę substancji białą przezroczystej. S. powiedział, że jest to mefedron”, „ (...)podczas pierwszego pobytu w domu u M. S. (1) ja widziałam substancję przypominającą mefedron - to było raz. On był zapakowany w woreczku jakimś i był przy schodach, jak dobrze pamiętam. Nie wiem, czy był schowany. On to przyniósł, przyniósł i pokazał ten mefedron”,

b) K. B. (protokół przesłuchania na rozprawie dnia 14 marca 2023 r. „(...) Bardzo możliwe, że A. S. (1) miał pretensje podczas tej rozmowy, że M. S. (1) go bezpodstawnie oskarżył - padały takie zarzuty z 'ego strony.

c) jak również innych dowodów, w tym opinii daktyloskopijnej, która nie ujawniła odcisków palców A. S. (1), którą to Sąd okoliczność uzasadnił stwierdzeniem, że „oskarżony S.

mógł je przecież przed ukryciem narkotyków zatrzeć, lub posługiwać się rękawiczkami” w sytuacji w której żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazuje, że w trakcie którejkolwiek z wizyt oskarżony zakładał rękawiczki, twierdzeń takich nie wywodził drugi z oskarżonych - M. S. (1), jak też takie rozumowanie kłóci się z tym, w jaki sposób zostały „ukryte” narkotyki w kuchni - znajdujące się na widoku i rozsypane, co w sytuacji tak ostrożnego postępowania przez oskarżonego, niewątpliwie zostałyby przez niego zauważone i oskarżony usiłowałby zatrzeć powstałe w ten sposób ślady, w tym zwłaszcza ukryć narkotyki w mniej widocznym miejscu;

- co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu, że A. S. (1) uzyskiwał substancję psychotropową z grupy U-P w postaci 4-CMC w ilości nieustalonej, nie mniejszej niż 500 gram, działając w ten sposób, że kilkakrotnie uzyskiwał je z nieustalonego źródła, a następnie przekazywał je M. S. (1) celem ich magazynowania w pomieszczeniach przez niego zajmowanych i przypisaniem oskarżonemu odpowiedzialności za zarzucany mu czyn;

- art. 7 KPK w zw. art. 410 KPK poprzez poczynienie dowolnych ustaleń, a opartych na okoliczności, iż w telefonie oskarżonego A. S. (1) ujawniono korespondencję, w której uczestnicy posługiwali się slangiem narkotykowym, podczas gdy użyte sformułowania dotyczą jedynie marihuany, nie zaś substancji psychotropowej z grupy II-P w postaci 4-CMC i w ten sposób, niemal automatyczne przyjęcie przez Sąd, że w sposób

jednoznaczny wskazuje to także na popełnianie przez oskarżonego przestępstw związanych z udziałem w obrocie mefedronem, podczas gdy nie ma dowodów prowadzących do ustalenia, skąd oskarżony miał nabyć narkotyki w celu dalszej dystrybucji, dowodów potwierdzających, że to faktycznie je nabył, czy też nie ustalono żadnych osób, które miałyby nabywać je od niego;

- co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia prowadzącym się do uznania, że A. S. (1) uczestniczył w obrocie mefedronem;

- art. 4 KPK w zw. z art. 5 §2 KPK poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego okoliczności wskazanych w uzupełniającej opinii biegłego k. 374, z której wynika, że wydajność uprawy oskarżonego w chwili zabezpieczenia pozwalała przygotować od 11 do 23 działek handlowych, co oznaczało, iż w niniejszym przypadku należało przyjąć wartość 11 działek handlowych,

-w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych i przyjęcie niewłaściwej ilości dawek, która mogła powstać chwili zatrzymania oskarżonego i przyjęcie, że ilość ta była znaczna, co skutkowało przyjęciem kwalifikacji z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zamiast art. 63 ust. 1 tej ustawy przewidującej odpowiedzialność łagodniejszą,

błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku:

poprzez dokonanie nieprawidłowych ustaleń w zakresie

okoliczności osobistych oskarżonego A. S. (1), jak również innych okoliczności przemawiających za zastosowaniem w stosunku także do tego oskarżonego instytucji wskazanej w art. 37 b KK, w tym w zakresie ujawnienia okoliczności popełnienia większości z zarzucanych mu czynów

- co skutkowało orzeczeniem wobec niego kary rażąco niewspółmiernej i dolegliwej;

rażącą niewspółmierność kary

poprzez wymierzenie oskarżonemu A. S. (1) kary nieproporcjonalnie wysokiej do kary wymierzonej oskarżonemu M. S. (1) oraz nieproporcjonalnie wysokiej z uwagi na dotychczasową przeszłość każdego z oskarżonych, wysoki stopień demoralizacji M. S. (1) i jego wielokrotną karalność, przy przyjęciu, że zastosowanie wobec oskarżonego M. S. (1) instytucji przewidzianej w art. 37 b KK jest zasadne, bowiem w ocenie Sądu I instancji przyznanie się przez tego oskarżonego do winy, złożenie wyjaśnień, wskazanie już na początkowym etapie wszystkich ukrytych narkotyków przemawia na jego korzyść i jednocześnie niedostrzeżenie tych wszystkich okoliczności w przypadku A. S. (1) i stwierdzenie, że jego przypadku wina co do 3 czynów była bezsporna i oczywista, a oskarżony nie ujawniał żadnych nieznanymi organom ścigania okoliczności, co jawi się jako dalece idąca niekonsekwencja, bowiem przyznanie się do winy przez M. S. (1) także nastąpiło w oczywistych okolicznościach, bowiem po znalezieniu u niego narkotyków, jak też polegało w istocie na przerwaniu całej odpowiedzialności na drugiego

ze współoskarżonych, co przy porównaniu sylwetek obydwu oskarżonych, warunki osobiste, ich styl życia, dotychczasową karalność - zarówno w zakresie kar jednostkowych, jak i kary łącznej jawi się jako kara nadmiernie dolegliwa, tym bardziej, iż A. S. (1) w zakresie pozostałych zarzucanych mu czynów w istocie współpracował z organami ścigania;

**Apelacja obrońcy A. S. (1) –
adv. M. P.
(k. 597-597av)**

I. naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, w postaci:

1. art. 4 i 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a przez to wadliwej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, w sposób sprzeczny z doświadczeniem życiowym i prawidłami logiki, tym przez wyciągnięcie wniosków, które z dowodów nie wynikają, oraz zaniechanie uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co odnosi się do:

a) notatki urzędowej (k. 1), protokołu przeszukania pomieszczeń (k. 4-6), protokołu użycia testerów narkotykowych (9, 11-21), protokołu oględzin rzeczy (k.22-23), zeznań M. B. (k.24v-25), opinii z zakresu badań toksykologicznych (k. 176-181), opinii (k.200-221), notatki urzędowej (k.252-262), bilingu połączeń (k.320-321), zeznań J. P. (k. 501v) – z których to dowodów nie wynika fakt kilkukrotnego uzyskania przez A. S. (1) substancji 4 – CMC, a następnie przekazywania jej M. S. (1) celem

jej magazynowania z zamiarem dalszego zbycia konsumentom.

b) zeznań N. R. (k. 192v, 476-476v), zeznań K. B. (k. 192v, 476-476v) — z których to dowodów jawi się, że oskarżony A. S. (1) miał pretensję do M. S. (1), o bezpodstawne oskarżenie, a nadto że M. S. (1) miał się tłumaczyć, że tak mu kazał powiedzieć policjant.

c) wyjaśnień oskarżonego M. S. (1) (k.81v, 336v-337, 473473v) przez obdarzenie wiarą co do okoliczności kilkukrotnego przekazywania do przechowania przez A. S. substancji 4 — CMC, w sytuacji gdy wyjaśnienia te są nieprecyzyjne, nie zawierają żadnych szczegółów co do dat i okoliczności przekazywania i odbierania tej substancji, formy opakowań, czasu przechowywania, ani jakichkolwiek danych pozwalających na weryfikację danych. Ponadto okoliczności odnalezienia tych substancji ok. dobę po rzekomym ich dostarczeniu przez oskarżonego A. S. (1), w stanie częściowego rozsypania na kuchennym blacie w domu M. S. w świetle zasad doświadczenia życiowego nakazują przyjąć, iż stanowiły własność gospodarza, tj. oskarżonego M. S. (1).

d) wyjaśnień A. S. (1), przez odmówienie im wiary w zakresie zaprzeczania uczestniczeniu w obrocie substancją 4-CMC, w sytuacji gdy nie ma żadnego dowodu stojącego w opozycji do tych wyjaśnień poza pomawiającymi wyjaśnieniami M. S., nie są one sprzeczne ze wskazaniami wiedzy, a nie są one przy tym sprzeczne doświadczeniem życiowym i logiką.

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 S 1 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a przez to wadliwej oceny dowodów

w postaci opinii (...) z 14.10.2022r (k.213) oraz opinii uzupełniającej z dnia 20.12.2022r (k.373), w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy oraz prawidłami logiki, przez przyjęcie, iż uprawa konopi mogła dostarczyć znacznej ilości suszu, w sytuacji gdy z opinii biegłych wynika, że waga wyodrębnionych kwiatostanów wynosiła 11,82 g i mogła posłużyć do sporządzenia 11-23 działek handlowych, a sposób zabezpieczenia materiału dowodowego nie pozwala na czynienie jakichkolwiek pewnych założeń co do potencjału uprawy.

3. art. 5 S 2 k.p.k. przez przyjęcie w zarzucie I, iż 500 g substancji 4-CMC jest ilością znaczną mimo braku możliwości oznaczenia ilościowego substancji czynnej w zabezpieczonym materiale oraz ustalenia ilości osób, które mogłyby się substancją odurzyć – co wynika wprost z wniosków opinii z dnia 5 września 2022r nr (...) pkt 6 wniosków (k. 176-181).

Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:

1. przyjęciu, w zarzucie II znacznej ilości środka odurzającego w sytuacji gdy jego waga wynosiła 19,62 grama co nie jest ilością znaczną.

2. przyjęciu w zarzucie III, iż uprawa mogła dostarczyć znacznych ilości suszu w sytuacji gdy organ postępowania przygotowawczego (policja) w niewiadomej procedurze, w nieznanymi warunkach i nieznaną metodą, połamał, pociął, rozkawałkował, wymieszał, oraz wysuszył zabezpieczone rośliny konopi znajdujące się w różnym stadium rozwoju co uniemożliwia weryfikację opinii biegłych zarówno

	<p>co do gramatury, jak i rzeczywistego gatunku konopi.</p> <p>3. przyjęciu w zarzucie IV, iż waga substancji wynosiła 0,62 grama, w sytuacji gdy przyrząd wagi, którym dokonano ważenia dwóch porcji o ustalonej wadze po 0,31 grama zgodnie z legalizacją i warunkami metrologicznymi powinien posiadać minimalne obciążenie 0,5 grama (vide k. 60).</p> <p>W wypadku uznania zarzutu I za udowodniony co do zasady błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:</p> <p>1. przyjęciu w zarzucie I, iż A. S. (1) przechowywał u oskarżonego M. S. (1) substancję 4-CMC z zamiarem jej dalszego zbycia konsumentom – na co nie wskazuje żaden z dowodów.</p> <p>2. przyjęciu w zarzucie I, iż A. S. (1) uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji czynnej, w sytuacji braku możliwości oznaczenia ilościowego substancji czynnej w zabezpieczonym materiale dowodowym i braku jakichkolwiek dowodów co do składu substancji, która miała być kilkukrotnie u oskarżonego M. S. przechowywana.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie należy podkreślić, że podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcie się na nieujawnionym materiale dowodowym albo tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia</p>		

wyroku Sądu I instancji. We wniesionych apelacjach obaj obrońcy oskarżonego A. S. (1) tak uczynili, przedstawiając jedynie własną, odmienną od dokonanej przez Sąd Rejonowy, ocenę dowodów, która nie respektowała wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Bez uwzględnienia tej powinności zawarte przez obrońców w środkach odwoławczych rozważania należy ocenić jako nieuprawnione, a więc i właśnie dowolne. Negowanie przez skarżących szeregu dowodów o niekorzystnej wymowie dla oskarżonego, zarówno pochodzących ze źródeł nieosobowych jak i osobowych, m.in. wyjaśnień oskarżonego M. S. (1), zeznań M. B. i J. P., które to wzajemnie się pokrywają i znajdują odzwierciedlenie w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale sprawy, przy jednoczesnym stwierdzeniu, iż walorem wiarygodności winny w całości zostać obdarzone wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1), a także fragmenty innych dowodów o korzystnej dla niego wymowie, wobec braku logiki i racjonalności przedstawionej argumentacji, nie mogło doprowadzić do podważenia słusznej oceny zgromadzonego materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji. W tym miejscu należy podnieść, że obowiązkiem sądu odwoławczego nie jest ponowne przeprowadzanie postępowania i dokonywanie kompleksowej oceny dowodów, gdyż takich czynności dokonał Sąd orzekający. Sąd Okręgowy ocenę tę, logicznie, rzeczowo, szeroko uargumentowaną na łamach pisemnego uzasadniania zaskarżonego wyroku, w pełni aprobuje. Odnosząc się zaś do

zarzutów podniesionych przez obrońców w tym zakresie należy stwierdzić, że wyjaśnienia oskarżonego M. S. (1) zostały poddane przez Sąd Rejonowy szczegółowej analizie, zarówno w aspekcie wewnętrznym, jak też w konfrontacji z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Sąd nie pominął przy ocenie tych depozycji interesu jakim mógł się kierować oskarżony składając obciążające

A. S. (1) wyjaśnienia. Słusznie jednak zauważono, że w toku postępowania jego relacja, opisująca od kiedy współpracuje z A. S. (1), jak ta współpraca wyglądała oraz że zabezpieczone w trakcie przeszukania jego miejsca zamieszkania substancje należą do A. S. (1) nie ulegała zmianom. Była konsekwentna, spójna, nadto znajdowała odzwierciedlenie w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale sprawy, choćby w relacjach funkcjonariuszy Policji, tj. M. B. oraz J. P., co do oceny których Sąd II instancji również nie ma żadnych zastrzeżeń. Są to osoby obce dla obu oskarżonych, ich znajomość z nimi wynika jedynie z faktu wykonywania obowiązków służbowych. W ich relacji nie ujawnia się stronniczość. Podnieśli wyłącznie to co było im wiadome w przedmiotowej sprawie z przeprowadzonych czynności służbowych, a ich przekaz wzajemnie się uzupełniał. Zeznali, że oskarżony M. S. (1) wezwany do dobrowolnego wydania narkotyków w trybie art. 224 § 1 kpk wskazał im miejsca, w których się znajdowały, przy czym już wówczas stwierdził, że należą one do A. S. (1), który przyniósł je w dniu 21 lipca 2022 r. w celu ich przechowania. Tę wersję, jak już wyżej wskazano, M. S. (1) podtrzymywał w

toku całego postępowania. Należy zauważyć, że funkcjonariusze Policji tego dnia bezpośrednio przed miejscem zamieszkania zatrzymali oskarżonego A. S. (1), po tym jak w toku przeszukania należącego do niego samochodu marki V. ujawnili w nim środki odurzające (k. 33-36v). Treść zeznań J. P. ukazuje, że przed dokonaniem wyżej wskazanej czynności, podczas patrolowania terenu miasta Ł. zauważyli jak oskarżony A. S. (1) wychodzi z posesji pod adresem ul. (...). Z tego też względu funkcjonariusze Policji powzięli podejrzenie, iż w tym miejscu mogą być przechowywane narkotyki i dlatego tam się udali. Również z zeznań M. B. złożonych na początkowym etapie śledztwa wynika, że udali się na ul. (...), gdyż istniało podejrzenie, że A. S. (1) przechowuje tam środki odurzające (k.24v-25). Obecności w tym dniu, tj. 21 lipca 2022 r. w miejscu zamieszkania oskarżonego M. S. (1) nie kwestionował zresztą sam oskarżony A. S. (1). W tym zakresie jego wyjaśnienia korelują z depozycjami M. S. (1), choć są między nimi odmienności co do powodu obecności A. S. (1) w tym miejscu, do czego Sąd Okręgowy odniesie się w dalszej części uzasadnienia. Należy zauważyć również, że oskarżony M. S. (1) nie zaprzeczał temu, aby nie miał wiedzy, iż A. S. (1) pozostawia u niego narkotyki. Składając takie wyjaśnienia sam naraził się na odpowiedzialność karną. Poza tym akta sprawy nie ukazują, by pozostawał on w konflikcie z A. S. (1), co również przemawia za jego wiarygodnością. W tych okolicznościach faktycznych forsowanie tezy, jakoby jego relacja stanowiła tzw. pomówienie nie jest uzasadnione. Dowód taki nie może być przecież traktowany z góry jako

niewiarygodny, a jego ocena podlega swobodnej ocenie sędziowskiej, na równi z pozostałym materiałem dowodowym sprawy. Protokoły jego przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym nie wskazują, aby przesłuchujący wywierali na niego wpływ. Są nadto opatrzone własnoręcznym podpisem M. S. (1), co świadczy o zaakceptowaniu przez niego ich treści. Należy zauważyć, że w dalszym toku postępowania podnosił on tożsame jak w postępowaniu przygotowawczym okoliczności, a zatem twierdzenia o wywieraniu na treść jego depozycji wpływu przez przesłuchującego nie są słuszne. Z faktu zaś jego uprzedniej karalności nie można wywodzić tezy, iż jest on niewiarygodny. Poprzez przyjęcie takiego poglądu doszłoby do sytuacji, w której za każdym razem uznawano by brak wiarygodności takiej osoby, bez wnikania w treść przedstawionych depozycji, jak też porównywania ich z pozostałym materiałem sprawy. Tym samym, wskutek przywołanych okoliczności, zarzut błędnej oceny wyjaśnień oskarżonego M. S. (1) nie mógł zostać uwzględniony.

Z kolei wyjaśnienia A. S. (1), w tej części w której przyznał się do zarzucanych mu w pkt II, III i IV aktu oskarżenia czynów, wobec potwierdzenia zarówno w źródłach osobowych, zeznaniach N. R., M. B., J. P., jak i dowodach z dokumentów, m.in. protokołach przeszukań, opiniach biegłych, zasadnie obdarzono wiarą. Sąd Rejonowy w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie miał wątpliwości co do winy oskarżonego A. S. (1) w zakresie tych czynów i Sąd Okręgowy również takich nie dostrzega. Natomiast jego wyjaśnienia w części, w której nie

przyznawał się do czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jak również podnosił, że przyjechał w dniu 21 lipca 2022 r. do domu M. S. (1) tylko z uwagi na troskę o jego stan zdrowia, gdyż wcześniej go widział na mieście i wyglądał bardzo źle, słusznie uznano za niewiarygodne. W takiej ocenie nie można upatrywać jej wadliwości, bowiem Sąd jest uprawniony na gruncie art. 7 kpk do obdarzenia wiarą jedynie określonego fragmentu danego dowodu osobowego, pod warunkiem, że wyprowadzone wnioski, będzie uwzględniało treść dowodu, tak w aspekcie jego cech wewnętrznych, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów, a zarazem będzie logiczne, oparte na wiedzy, wskazaniach doświadczenia życiowego i w rezultacie zamykające pole dla ocen alternatywnych.

Sąd Rejonowy przy ocenie wyjaśnień oskarżonego A. S. (1) uwzględnił wszystkie te aspekty, zatem nie sposób przyznać racji obrońcom, że dokonana ocena tego dowodu jest niewłaściwa. Ilość wykonywanych połączeń telefonicznych pomiędzy M. S. (1) i A. S. (1) jednoznacznie wskazuje na to, że wizyta tego ostatniego w domu M. S. (1) w dniu 21 lipca 2022 r. nie była przypadkowa, że nie jest to tylko zwykła znajomość, jak to wskazywał oskarżony A. S. (1), a przede wszystkim, niewiarygodne jest że w ogóle nie utrzymuje z M. S. (1) jakichkolwiek kontaktów, określając go mianem „Pana”. Należy zauważyć, że składając takiej treści relację, oskarżony po chwili podnosił, że zna M. S. (1) od około pół roku, a nawet może i dłużej. Uwidacznia się zatem jego niekonsekwencja w przyjętej przez niego linii obrony,

która miała na celu uniknięcie odpowiedzialności za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Na jego wiarygodność nie wskazują w żadnym wypadku depozycje świadków K. B. oraz N. R., ocenione przez Sąd meriti zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 7 kpk. Sąd słusznie wskazał, że A. S. (1) mógł mieć interes w tym, aby w obecności K. B. podnosić, że to nie on jest właścicielem zabezpieczonych w mieszkaniu M. S. (1) narkotyków, a jak zostało to powyżej wykazane, w tym zakresie Sąd Rejonowy zasadnie nie nadał jego relacji przymiotu wiarygodności. Przekaz K. B. opiera się zresztą jedynie na tym co powiedział A. S. (1) w trakcie rozmowy, do której doszło w miejscu zamieszkania M. S. (1), co uwidacznia się w jej zeznaniach, których to fragment w drodze wyjątku Sąd Okręgowy przytoczy na potrzeby niniejszych wywodów: „Powiedziałam to ze względu, ponieważ A. powiedział mi, że to nie jest jego” (...) A. tak powiedział, ale nie ma 100 % pewności” (k. 192v). Analogicznie, nie miała takiego przekonania również w trakcie rozmowy, która miała miejsce przed szpitalem z N. R., która z kolei przyznała w postępowaniu sądowym, że to żona i siostra A. S. (1) poprosiły ją o to, aby nagrać taką rozmowę po to, by uchronić go od odpowiedzialności karnej za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Skarżący jednakże pomijają, że K. B. podniosła także w trakcie rozmowy mającej miejsce pod adresem (...), że M. S. (1) wskazywał, że omawiane narkotyki należą do A. S. (1) (k. 476). Dokonana w ten sposób przez skarżących ocena zeznań tego świadka cechuje się zatem dowolnością, bo nie jest oparta

na całości tych zeznań, a tym samym na całokształcie okoliczności występujących w sprawie, nie realizuje więc wymogu wynikającego z art. 410 kpk. Wracając do zeznań N. R., wskazała ona na rozprawie w dniu 14 marca 2023 r., że pozostając w bliskich relacjach z A. S. (1) wiedziała o tym, że był on w posiadaniu nie tylko marihuany, ale także innych substancji, tj. mefedronu w ilościach „trochę większych”, miał ten mefedron w samochodzie (k. 475v). Jednoznacznie przy tym podniosła, że takie wskazanie nie ma żadnego związku z zakończeniem związku partnerskiego między nią, a A. S. (1). Zresztą okoliczność pozostawania przez nią w przeszłości w bliskich relacjach z oskarżonym nie uprawnia do apriorycznego stwierdzenia ich niewiarygodności. Zeznania takie muszą być wnikliwie i rzetelnie ocenione, tak jak każdy inny dowód zgromadzony w toku postępowania. Sąd Rejonowy mając bezpośredni kontakt z N. R. w trakcie składania przez nią zeznań na rozprawie w dniu 14 marca 2023 r., kierując się także wrażeniami wynikającymi z jej zachowania, jej reakcji na zadawane pytania, postawy w toku realizowanej czynności procesowej i stosunku do tej czynności, takiej oceny dokonał, o czym przekonuje pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku.

Ocena nieosobowego materiału dowodowego Sądu Rejonowego w części dotyczącej czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii również nie budziła wątpliwości Sądu Okręgowego i w pełni ją aprobuje, a zarazem odsyłając do treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, celem zapoznania się z argumentacją,

którą tam przedstawiono, uznano zarzut w tym zakresie za bezzasadny.

Należy podkreślić, że konfrontacja nie jest czynnością, którą organy procesowe mają obowiązek przeprowadzić w każdym wypadku zaistnienia sprzeczności w zakresie twierdzeń osób przesłuchiowanych. Owe rozbieżności mogą zostać przecież wyjaśnione przez Sąd merytorycznie rozpoznający sprawę w oparciu o reguły wynikające z treści art. 7 kpk, co też miało miejsce w przedmiotowej sprawie. W związku z tym nie było potrzeby konfrontowania M. S. (1) i A. S. (1). Niezasadne byłoby również wywoływanie w przedmiotowej sprawie opinii biegłego specjalisty uzależnień, która to w obowiązującej procedurze karnej nie ma przecież charakteru rozstrzygającego. Żądania obrony czy też samego oskarżonego co do przeprowadzenia takiego dowodu muszą zostać ocenione przez pryzmat zgromadzonych dowodów i wynikających z nich wniosków. Nie jest bowiem tak, że w każdej sytuacji, w tego typu sprawie, należy wywoływać w sprawie opinię biegłego z ww. dziedziny. Dowód ma bowiem zmierzać do wykrycia lub oceny właściwego dowodu, lecz nie może być przeprowadzany niejako „na wszelki wypadek”, dla sprawdzenia, czy za jego pomocą da się wysnuć kolejną tezę czy wersję zdarzenia. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie było potrzeby przeprowadzania takiego dowodu. Należy też przypomnieć, że aby zarzut obrazy przepisów postępowania został uwzględniony, skarżący musi wykazać wpływ wskazywanego przez niego uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia. W

przypadku opinii biegłego do spraw uzależnień takiego wpływu w apelacjach obrońców A. S. (1) nie wykazano. Sąd Okręgowy stoi zaś na stanowisku, że dowód ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Zarzut ten nie mógł zatem zostać uwzględniony. Dokonanie oględzin telefonu oskarżonego M. S. (1) nie było natomiast możliwe, gdyż telefonu tego oskarżonego nie zabezpieczono w sprawie, a więc zarzut ten również nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd odwoławczy.

Sąd Okręgowy mając na uwadze poczynione rozważania i ustalenia przyjął, że również zarzut odwoławczy obrazy prawa procesowego, tj. art. 5 § 2 kpk był nieuzasadniony. Zgromadzone w sprawie dowody poddawały się ocenie i pozwalały na niebudzące wątpliwości ustalenie strony podmiotowej i przedmiotowej zachowań podjętych przez A. S. (1), choć przyjęta przez Sąd I instancji kwalifikacja prawna czynów z pkt II i III aktu oskarżenia była wadliwa, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zasada *in dubio pro reo* wyrażona w wyżej wskazanym przepisie ma zastosowanie tylko wtedy, gdy pomimo przeprowadzenia wszystkich dostępnych dowodów, w dalszym ciągu pozostają w sprawie niewyjaśnione okoliczności. Wszelkie wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych powinny być wyjaśnione i usunięte przez wszechstronną i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego i dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu istniejących możliwości wątpliwości nie zostaną usunięte, należy je wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego

(wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 1991 r., WR 107/91, OSNKW 1992/1-2/14). Zdaniem Sądu II instancji w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły żadne takie wątpliwości, które miałyby charakter nieusuwalnych i które należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego A. S. (1) w sposób podany przez apelujących.

Odnosząc się do zarzutu sformułowanego przez adw. P. W. jako obraza prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, należy podkreślić, że „uczestniczenie w obrocie” narkotykami należy odróżnić od „wprowadzenia do obrotu”. Uczestniczenie w obrocie odnosi się bowiem nie tylko do zachowań związanych z bezpośrednim przekazywaniem środków odurzających innej osobie, ale także do zachowań składających się na szeroko pojęte funkcjonowanie takiej osoby w obrocie, jak magazynowanie środków, udostępnianie lokalu, w którym ma dojść do wprowadzenia środków do obrotu itd. Uczestniczeniem w obrocie jest zachowanie każdego, kto ma odegrać pewną rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych. Może ono również przybierać formę bierną, polegającą na odebraniu takiego środka od osoby zajmującej się jego „wprowadzaniem do obrotu” z zamiarem dalszego przekazywania go kolejnym osobom – w tym konsumentom (postanowienie SN z 18.11.2015 r., V KK 341/15, LEX nr 1923856). Nadmienić należy, że z okoliczności ustalonych w sprawie wynika, że narkotyki, których ilość była niewątpliwie znaczna, były przeznaczone do ich

dalszego zbycia i z całą pewnością nie były przechowywane w domu M. S. (1) na własny użytek. Wskazuje na to cykliczność ich przywożenia w zbliżonych ilościach w to miejsce przez A. S. (1), w dość niewielkich odstępach czasu. Z utrwalonych poglądów doktryny i orzecznictwa Sadu Najwyższego i sądów powszechnych wynika jednoznacznie, że za znaczną ilość narkotyków uznaje się taką, która pozwala na jednorazowe odurzenie się przez kilkadziesiąt osób (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 r., IV KK 127/11, wyrok Sadu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 lutego 2022 r., II AKa 353/30, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 maja 2022 r., II AKa 35/22). Biorąc pod uwagę, że jedna działka narkotyku, w zależności od jego rodzaju, pozwalająca na jednorazowe odurzenie wynosi od 0,1 grama do 1 grama, przyjęć należy, że już sama waga i objętość przywiezionych przez oskarżonego A. S. (1) i przechowywanych u M. S. (1) narkotyków wskazywała, że ich ilość jest znaczna. Świadczyły o tym także okoliczności ich przekazania, a mianowicie celem ich ukrycia. Wskazuje to jednoznacznie, że nie były to narkotyki w ilości niewielkiej czy też przeznaczonej na własny użytek. Kwestia zatem braku dokonania ustaleń przez Sąd Rejonowy w zakresie przekazywania przez A. S. (1) substancji psychotropowej, wskazanej w opisie czynu z pkt I aktu oskarżenia konkretnym osobom, nie powodowała sytuacji, wobec której należało uniewinnić go od tego czynu.

W tym miejscu stwierdzić również należy, że odwoływanie się przez jednego z obrońców do konieczności

uwzględnienia przy ustalaniu ilości substancji psychotropowej będącej przedmiotem obrotu jedynie ilości czystej substancji aktywnej jest postulatem błędnym, dlatego też Sąd Rejonowy przyjmując w zaskarżonym wyroku, iż przedmiotem obrotu było nie mniej niż 500 gram substancji psychotropowej z grupy II-P w postaci 4-CMC nie dopuścił się uchybienia w tym zakresie. Jest kwestią oczywistą, że w obrocie zazwyczaj pozostaje mieszanina (często celowo dla zwielokrotnienia zysków z jej sprzedaży), a nie czysta substancja psychotropowa, która zresztą bez domieszek mogłaby stwarzać wręcz bezpośrednie zagrożenie dla życia osoby ją zażywającej. W orzecznictwie (i doktrynie) przyjmuje się powszechnie, że przedmiotem wykonawczym czynu zabronionego jest całość zmieszanej substancji, a nie tylko wyizolowana z niej ilość czystej substancji czynnej i nie jest konieczne ustalenie składu procentowego takiej mieszaniny.

Jak już wyżej zaznaczono, Sąd Rejonowy dokonując właściwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, wyciągnął na jego podstawie błędne wnioski co do „znacznej ilości” środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w zakresie czynu z pkt II aktu oskarżenia oraz tożsamego ustalenia w zakresie czynu z pkt III aktu oskarżenia. W przypadku czynu z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii mamy do czynienia z trójstopniowym podziałem: na typ kwalifikowany, odnoszący się do znacznej ilości środków odurzających lub substancji psychotropowych, przez którą zgodnie z dominującym w judykaturze poglądem rozumie

się taką ilość narkotyków, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób, na typ uprzywilejowany dla wypadku mniejszej wagi odnoszący się do ilości nieznacznych oraz typ podstawowy. Odnośnie do czynu przypisanego A. S. (1) w pkt II zaskarżonego wyroku, ilość zabezpieczonego środka odurzającego w samochodzie marki V., tj. 19.62 g nie pozwalała na ustalenie znacznej jego ilości. W tym przypadku należało mieć również na uwadze rodzaj tego środka, a mianowicie, że nie należy on do tzw. narkotyków twardych silnie uzależniających, ale takich, które mają mniej szkodliwy wpływ na stan zdrowia osób je zażywających. Niemniej jednak ilość zabezpieczonego środka, ilość działek, które można z niego przygotować, przy przyjęciu 1 grama jako ilości wystarczającej do sporządzenia jednej porcji handlowej, w powiązaniu z całościową oceną stopnia społecznej szkodliwości podjętego przez oskarżonego zachowania, przemawiała za ustaleniem, iż nie jest ilość znaczna w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a w konsekwencji czyn ten zakwalifikować z art. 62 ust. 1 tej ustawy.

Za zasadne uznać należało zarzuty podniesione w apelacjach obrońców A. S. (1) co do ustaleń w zakresie czynu z pkt III aktu oskarżenia, co do wydajności uprawy prowadzonej przez oskarżonego. Sąd Rejonowy błędnie poczynił ustalenia faktyczne w tym zakresie w oparciu o opinię uzupełniającą biegłego z zakresu badań chemicznych nr (...) (k. 373-374), która przedstawia

hipotetyczną wydajność uprawy 8 roślin konopi innych niż włókniste. Z opinii tej wynika, że z zabezpieczonej liczby roślin, po doprowadzeniu wszystkich roślin do stanu kwitnienia można byłoby szacunkowo uzyskać od 176 do 352 działek handlowych. W aktach sprawy znajduje się jednak także opinia z dnia 14 października 2022 r. nr (...) (k.243-247), w której biegły po przeprowadzeniu badań 8 sztuk pędów roślinnych, zabezpieczonych w sprawie podczas przeszukania miejsca zamieszkania oskarżonego A. S. (1) ocenił, iż w swoim składzie zawierały 0,3% substancji czynnej, tj. delta-9-THC. Wyodrębniono z tych roślin kwiatostany, ustalając ich masę i opiniując, iż można z nich szacunkowo wytworzyć od 11 do 23 działek handlowych narkotyku. Zatem kierując się wnioskami tej opinii, należało przyjąć, że brak jest podstaw do ustalenia, iż uprawa konopi innych niż włókniste mogła dostarczyć znacznej ilości tego środka odurzającego. Jak już wspomniano, opinia, którą Sąd Rejonowy przyjął za podstawę ustaleń faktycznych w tym zakresie, stanowi jedynie opinię hipotetyczną, wskazującą szacunkową ilość działek, które można przygotować z takiej ilości roślin konopi innych niż włókniste, jaką zabezpieczono u oskarżonego. Przedmiotem zarzutu, a tym samym oceny w tej sprawie jest natomiast uprawa prowadzona przez A. S. (1) i rośliny, które zabezpieczono w należących do niego pomieszczeniach. Dlatego też podstawą ustaleń w zakresie potencjału uprawy prowadzonej przez oskarżonego winna być opinia biegłego wydana po zbadaniu zabezpieczonych w sprawie roślin konopi innych niż włókniste.

Argument obrony wskazujący zaś na nieprawidłowości przy ważeniu substancji,

z zarzutu z pkt IV aktu oskarżenia, był bezzasadny z oczywistego powodu, a mianowicie, że Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu A. S. (1) popełnienie czynu z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a więc uznał, że zachodzi tzw. wypadek mniejszej wagi, ze względu właśnie na ilość posiadanego przez niego środka odurzającego. Podkreślić w tym miejscu także należy, że badanie przy użyciu testera narkotykowego, pozwoliło na jednoznaczne ustalenie, że zabezpieczony susz roślinny koloru zielono brązowego, oznaczony w protokole przeszukania, a precyzując w spisie i opisie rzeczy jako przedmioty nr 5 i 6 (k. 48-50v), stanowi środek odurzający z grupy I-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste tzw. marihuanę. Nadto, jak już wyżej wskazano, oskarżony A. S. (1) w trakcie postępowania nie kwestionował jego posiadania, w tym też zabezpieczonej ilości.

Z uwagi na dokonane zmiany, Sąd Okręgowy rozwiązał orzeczenie o łącznej karze pozbawienia wolności wymierzonej zaskarżonym wyrokiem A. S. (1) i na nowo ukształtował wymiar kar za czyny jednostkowe z pkt II, III i IV aktu oskarżenia, jak i orzekł o karach łącznych, co stanowi niejako odpowiedź na zarzuty obrońców w tym zakresie. W zakresie kary wymierzonej A. S. (1) za czyn z pkt IV aktu oskarżenia, Sąd Okręgowy uwzględnił zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej mu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności i zmienił rozstrzygnięcie o karze również w tej części, mając

na uwadze przede wszystkim ilość posiadanego przez sprawcę środka odurzającego, która była niewielka. Obecnie wymierzone oskarżonemu kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z pkt II i III aktu oskarżenia oraz kara grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł za czyn z pkt IV aktu oskarżenia, jak też kary łączne: 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł, są zdaniem Sądu Okręgowego adekwatne do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. Uwzględniają fakt przyznania się oskarżonego do ich popełnienia, choć okoliczności tej, w świetle ustaleń poczynionych w sprawie, nie należało nadawać zbyt znaczącej wagi, tak jak to czynią skarżący. Wymierzone kary uwzględniają także zasady prewencji ogólnej i indywidualnej. Rozstrzygnięcie o karze w takim kształcie, zindywidualizowane zgodnie z treścią art. 55 kk, zdaniem Sądu Okręgowego skłoni A. S. (1) do przemyślenia swojego zachowania, odmiennego usystematyzowania istotnych w życiu wartości oraz spowoduje, że nie wejdzie on ponownie w konflikt z prawem. Biorąc pod uwagę okoliczności przedmiotowej sprawy Sąd Okręgowy nie dopatrywał się zasadności orzeczenia wobec oskarżonego kary mieszanej co do czynu z art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jak też orzeczenia kary łącznej w oparciu o zasadę pełnej absorpcji. Wymierzenie takich kar względem oskarżonego raziloby bowiem łagodnością, nie przystawałoby

<p>do wagi popełnionych czynów i mogłoby wręcz być postrzegane, zarówno przez społeczeństwo, jak też i samego oskarżonego, jako swego rodzaju przyzwolenie na działania jakich się dopuścił. Dodać należy, że przeciwko zastosowaniu zasady pełnej absorpcji przemawiała ilość przypisanych A. S. (1) czynów, w tym odmienna kwalifikacja prawna rzutuująca na związek przedmiotowy między nimi.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p><u>Apelacja obrońcy A. S. (1) – adw. P. W.</u></p> <p>I. uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia;</p> <p>II. zmianę opisu czynu z pkt III, poprzez wyeliminowanie z niego stwierdzenia, że uprawa ta mogła dostarczyć znacznej ilości suszu konopi innych, niż włókniste i przyjęcie, że czyn popełniony przez oskarżonego nosi znamiona czynu stypizowanego w art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia;</p> <p>III. rozważenie zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa instytucji z art. 37b KK</p> <p>IV. w zakresie pozostałych czynów o wymierzenie oskarżonemu kary w najniższych ustawowych granicach zagrożenia ustawowego, a następnie kary łącznej na zasadach zbliżonych do zasady pełnej absorpcji</p> <p><u>Apelacja obrońcy A. S. (1) – adw. M. P.</u></p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie A. S. (1) od zarzutu z pkt I, oraz zmianę kwalifikacji czynu</p> <p>II na art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a czynu z punktu III na art. 63 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zarzuty obrońców wskazujące na zastosowanie przez Sąd Rejonowy błędnej kwalifikacji prawnej czynów z pkt II i III aktu oskarżenia, przypisanych zaskarżonym wyrokiem A. S. (1) były zasadne. W pozostałym zakresie wywiedzione w ramach apelacji zarzuty nie były słuszne i jako takie warunkowały decyzję Sądu Okręgowego o utrzymaniu w mocy w tej części zaskarżonego wyroku.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>

wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 7 sierpnia 2023 r. w sprawie II K 12/23 – w części niewymienionej w podsekcji 5.2.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
w zakresie tych rozstrzygnięć zaskarżony wyrok – jako słuszny i odpowiadający prawu – należało utrzymać w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 7 sierpnia 2023 r. w sprawie II K 12/23 Sąd Okręgowy zmienił w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt I wyeliminował rozstrzygnięcie o karze wymierzonej oskarżonemu M. S. (1) za czyn z pkt I aktu oskarżenia i na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 kk w zw. z art. 57 § 1 i 2 kk i wymierzył mu za przypisany mu czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych; okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie wskazany w pkt I zaskarżonego wyroku, zdanie drugie zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności; - rozwiązał orzeczenie o łącznej karze pozbawienia wolności wymierzonej A. S. (1); - w ramach czynu zarzucanego A. S. (1) w pkt II aktu oskarżenia, przypisanego mu w pkt II wyroku, z opisu czynu wyeliminował ustalenie, iż przedmiotem czynu była znaczna ilość środka odurzającego i czyn ten zakwalifikował z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i skazał go za ten czyn na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności; - w ramach czynu zarzucanego A. S. (1) w pkt III aktu oskarżenia, przypisanego mu w pkt II wyroku, z opisu czynu wyeliminował ustalenie, iż uprawa mogła dostarczyć znacznej ilości suszu konopi innych niż 	

<p>włókniste i czyn ten zakwalifikował z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i skazał go za ten czyn na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>- za czyn z pkt IV aktu oskarżenia, przypisany A. S. (1) w pkt II wyroku w miejsce kary pozbawienia wolności wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych;</p> <p>- na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 86 § 1 kk połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył oskarżonemu A. S. (1) łączną karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powody zmiany zostały przedstawione w rubryce 3.1.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		
7.		
8.		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III., IV.	Wobec częściowego tylko uwzględnienia apelacji obrońców oskarżonego A. S. (1), a także dokonanej przez Sąd Okręgowy zmiany zaskarżonego wyroku, wobec

stwierdzenia braku przesłanek z art. 624 § 1 kpk co do jego osoby, na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk oraz art. 10 ust. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 5 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1400 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz obciążył go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 10 zł, która odpowiada połowie kwoty za ryczałt i doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym.

Analogicznie Sąd Okręgowy nie dopatrył się przesłanek do zwolnienia z kosztów sądowych postępowania odwoławczego oskarżonego M. S. (1).

Na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2024.763) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego M. S. (1) adw. T. T. kwotę 2041,20 zł (w tym 697,20 zł podatku VAT). Za obronę sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

9. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego A. S. (1) – adw. M. P.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok co do oskarżonego A. S. (1)	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana